

Sygn. akt VPz 51/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2013 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...)Spółka Akcyjna (...) w L.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w L.

z dnia 17 września 2013 roku

sygn. akt IV P 526/13

postanawia:

- oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych w sprawie.

Wskazał w uzasadnieniu, iż wobec podanej przez powoda wartości przedmiotu sporu opłata od pozwu wynosi 3 720 zł. Powód brutto zarabia 6 200 zł. Osiąga dodatkowy dochód z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 1 500 zł. Prowadzona przez żonę działalność gospodarcza nie przynosi zysku. Powód zaś obok ponoszonych kosztów utrzymania mieszkania spłaca kredyt mieszkaniowy w ratach po 713 zł miesięcznie. Opisana przez powoda sytuacja majątkowa nie pozwala, w ocenie Sądu Rejonowego na przyjęcie, iż istnieją, przewidziane art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przesłanki do zwolnienia powoda od obowiązku uiszczenia należnych w sprawie kosztów, skoro powód do 30 listopada 2013 roku otrzymuje stałe wynagrodzenie za pracę.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem powód domagając się jego zmiany poprzez zwolnienie powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Powód zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego w szczególności przepisu art. 101 ust 1 w zw. z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) polegającą na uznaniu, iż sytuacja

materialna i rodzinna powoda pozwala mu na uiszczenie kosztów sądowych, mimo że jego wysokie dochody otrzymuje jedynie do końca listopada 2013 roku, po tym okresie dochody z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej nie wystarczą nawet na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż powód nie znajduje się w niedostatku podczas gdy po zaprzestaniu świadczenia pracy, tj. od grudnia 2013 r. dochody uzyskiwane przez powoda nie wystarczą na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych rodziny, nie uwzględnieniu skali wydatków związanych z chorobą żony i syna, a także pominięciu okoliczności, iż pożyczka w zakładzie pracy po rozwiązaniu stosunku pracy będzie natychmiast wymagalna.

W uzasadnieniu podnosił dodatkowo konieczność ponoszenia dalszych kosztów związanych z utrzymaniem rodziny i spłatą zaciągniętych zobowiązań.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana domagała się jego oddalenia i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie jest zasadne. Obowiązek uiszczenia opłaty od pozwu obciąża powoda aktualnie.

Stąd też oceniając sytuację materialną powoda trafnie wskazał Sąd Rejonowy, iż do końca listopada pozostaje on w zatrudnieniu i otrzymuje z tego tytułu stałe wynagrodzenie.

Bez znaczenia dla możliwości uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, aktualnie wymaganych, pozostaje przysła, tj. po upływie okresu wypowiedzenia sytuacja powoda. Jego aktualne dochody niewątpliwie pozwalają na uiszczenie należnej opłaty sądowej. W sytuacji w jakiej powód się znalazł jej uiszczenie ma dla powoda znaczenie priorytetowe. W razie bowiem wygrania sprawy (do czego warunkiem koniecznym jest opłacenie wniesionego pozwu) powód utrzyma swoje dochody na dotychczasowym poziomie i możliwość ratalnej spłaty zobowiązań na rzecz pracodawcy. Powoływanie się w takiej sytuacji na konieczność ponoszenia innych wydatków, które takiego charakteru nie mają, pozbawione jest dla potrzeb rozstrzygnięcia o kosztach prawnej doniosłości. Po otrzymaniu wypowiedzenia powód otrzymał już dwie wypłaty, z których można było przygotować niezbędną kwotę na uiszczenie opłaty sądowej.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 397 §2 kpc w zw. z art. 38 kpc orzeczono jak na wstępie.